

РЕШЕНИЕ

№ 2035

гр. София, 29.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 112-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ М. УРУМОВ

като разглежда докладваното от НИКОЛАЙ М. УРУМОВ Административно наказателно дело № 20241110201115 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-4332-020042 от 07.08.2023 г., издадено началник група в СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на И. П. В., с ЕГН *****, са наложени административни наказания, както следва:

1. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 и 2 от ЗДвП – глоба в размер на 10 лева.
2. за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП – глоба в размер на 50 лева.

Недоволен от НП е останал В., който сочи, че НП не било законосъобразно. Твърди се, че били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването му. Сочи се, че жалбоподателят е управлявал автомобила с поставен обезопасителен колан, който е свалил когато е бил спрял за проверка и тъй като носил черно на цвят яке, най-вероятно полицейският служител не е видял поставения колан. За нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП се иска да се приложи чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Иска се отмяната на НП. Разноски не са претендирани.

За съдебното заседание жалбоподателят е редовно призован, но не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна не изпраща процесуален представител в съдебното заседание, но взема писмено становище по жалбата и иска последната да бъде оставена без уважение. Претендирано е юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства намира за установено следното:

На 27.07.2023 г., около 10:58 ч., жалбоподателят И. В. управлявал лек автомобил – „Алфа Ромео“, с рег. № КН 1214 ВТ, движейки се в гр. София, по ул. „Даскал Стоян Попандреев“, с посока на движение от кв. „Бояна“ към бул. „България“. В района на около 200 метра преди включването в бул. България, водачът бил спрял от полицейските служители Л. Манойлов и Ф. Д., като при проверката е установено, че В. управлява посочения по-горе лек автомобил като не използва обезопасителен колан, с какъвто е оборудван автомобилът. При извършената проверка водачът не представил на полицейските служители СУМПС и контролния талон към свидетелството му за правоуправление на МПС.

Поради това, свидетелят Манойлов е съставил на В. акт за установяване на административно нарушение, с който били установени две нарушения на ЗДвП – на чл. 137а, ал. 1 и на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. АУАН е съставен в присъствието на нарушителя, връчен му е лично и последният го е подписал.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП № 22-4332-020042 от 07.08.2023 г., издадено началник група в СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на И. П. В., с ЕГН *****, са наложени административни наказания, както следва:

1. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 и 2 от ЗДвП – глоба в размер на 10 лева.
2. за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП – глоба в размер на 50 лева.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията на разпитания в съдебното заседание свидетел Манойлов, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът кредитира изцяло показанията на разпитания свидетел, тъй като същите се подкрепят от приложените по делото писмени документи, не

съдържат противоречия и са логични и ясни.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В производството по обжалване на наказателно постановление съдът е длъжен служебно да провери дали същото е издадено при спазване на изискванията на процесуалния закон и дали правилно е приложен материалният такъв. Въз основа на дължащата по закон служебна проверка, съдът установи, че АУАН и НП са издадени в предвидената от закона писмена форма, както и от компетентен орган в рамките на неговите правомощия.

Съдът счита, че от словесното съдържание на АУАН и НП безспорно се установява, че нарушенията са описани по достатъчен начин, като санкционираният субект може напълно еднозначно да разбере в извършването на какви нарушения е обвинен. Ето защо, възраженията за недостатъчно описание на нарушението са неоснователни.

На следващо място, съдът намира, че квалификацията на нарушенията е правилна и съответна на установените фактически констатации в АУАН и НП.

Съдът намира, че безспорно е установено от обективна страна, че жалбоподателят е управлявал МПС без поставен обезопасителен колан. Не са налични никакви доказателствени материали, които да оборят отразените в АУАН и НП фактически констатации в този смисъл. Освен това, показанията на актосъставителя, който е свидетел при установяване на нарушението, заяви недвусмислено пред съдебния състав, че В. е шофирал без поставен обезопасителен колан.

Съгласно чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, *„Водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани.”*. В случаите, в които се допуска нарушение на посочената разпоредба, ЗДвП в чл. 183, ал. 4, т. 7, предл. 1 е предвидил точно определено наказание за виновните лица – „глоба” в размер на 50 лева. Ето защо, съдът намира, че нарушението е доказано от обективна

страна.

От субективна страна нарушаването на правилата за движение по пътищата е извършено от жалбоподателя при форма на вината пряк умисъл, защото жалбоподателят съзнателно е шофирал без поставен предпазен колан - съзнавал е общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и пряко е целял настъпването на същите.

По отношение на второто нарушение, съдът счита, че правилно е установено от АНО, че е осъществен състав на нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, тъй като лицето не е представило СУМПС по време на проверката. Тук следва да се отбележи, че промените в закона, с които е отпаднала административно наказателната отговорност за неносене на контролен талон, са в сила от деня, в който е издадено наказателното постановление – ДВ е от 04.08.2023 г., а промените са в от 07.08.20203, когато е издадено и процесното НП. Ето защо, този състав на съда намира, че налагайки само едно наказание АНО е взел предвид влязлото в сила изменение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, след което е отпаднала отговорността за неносене на контролния талон към СУМПС, но не и тази за неносене на СУМПС и непредставянето му по време на проверката. Поради тези съображения, съдът намира, че е ясно защо е санкциониран жалбоподателят – за неносене на СУМПС.

Ето защо, той правилно е наказан с глоба в размер на 10 лева, която е съответна на тежестта на извършеното нарушение и на обществената опасност на дееца.

Горните доводи мотивират крайния извод на съда, че обжалваното постановление е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено, защото е приложен точно материалният закон, а процесуални нарушения при издаването на СУМПС липсват.

Доколкото въззиваемата страна е претендирала разноски, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК съдът намира, че следва да присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева в полза на СДВР.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ИЗЦЯЛО Наказателно постановление № 22-4332-020042 от 07.08.2023 г., издадено началник група в СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на И. П. В., с ЕГН *****, са наложени административни наказания, както следва:

1. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 и 2 от ЗДвП – глоба в размер на 10 лева.
2. за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП – глоба в размер на 50 лева, като **ПРАВИЛНО** и **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ОСЪЖДА И. П. В., с ЕГН *****, да заплати в полза на СДВР сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____